

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

En bemærkning i finansministeriets redegørelse kan jeg ikke lade være at ironisere over. Redegørelsen foretrækker, at hver ægtefælle indgiver sin selvangivelse under hver ægtefælles eget ansvar. Det er der for såvidt ikke noget at sige til, men et væsentligt argument herfor anføres at være, at man ikke, ved at begge ægtefæller skal underskrive den samme blanket, bringer ægtefæller i den situation, at de må angive hinanden. Man erkender, at det selvfølgelig fra et skattemæssigt synspunkt vil være ønskeligt, at der for ægtefællers selvangivelse tilvejebringes en ordning, der medfører, at de afgivne oplysninger bliver så fuldstændige og så rigtige som muligt — jeg tillader mig at citere —:

„men man bør ikke tilstræbe at nå dette mål for enhver pris.“

Nu er jeg vel klar over, at der er mange slags ægtefæller — de er jo kun mennesker —, og at økonomi, og hvad dertil hører, kan være et ømtåligt spørgsmål i forholdet mellem ægtefæller, men jeg synes nok, at det offentlige tager for vidt hensyn hertil, hvis det af den grund vil afholde sig fra at indføre en skattemæssig ordning, der virker til en retfærdigere skatteligning.

De, der er imod, at hustruen skal underskrive den fælles selvangivelse, motiverer det ofte med bekymringer for, at hun skal påtage sig et større ansvar, end hun kan være tjent med, men den dybere liggende årsag er uden tvivl, at ikke få ægtemænd — langt fra alle, tværtimod har jeg truffet mange, der var enige med mig — nærer uvilje imod, at hustruen skal se, hvad manden tjener. Man hører udtalt angst for, at ansvarsløse hustruer vil købe dyre pelse eller gøre sig skyldig i andre ekstravagancer, når de ser, at manden har en stor indtægt. Sådanne tilfælde kan naturligvis forekomme, men der er for mig ingen tvivl om, at der vil være mange flere tilfælde, hvor hustruens viden om familiens økonomiske stilling vil betyde en sanering af familiens økonomi.

Jeg kender tilfælde, hvor en hustru, der er tjenestemand, når manden skal udfylde selvangivelsen, må opgive sin indtægt til ham, men ikke kan få adgang til at se selvangivelsen, efter at manden har udfyldt den, og ikke af ham kan få besked om, hvilken indtægt og formue han har. Endnu i året 1952 forekommer

den slags tilfælde og endda imellem, hvad jeg ellers vil kalde for pæne mennesker.

En sambeskattet hustru kan ganske vist få oplysninger om ægtemandens indtægt og formue — eller rettere om den af ham opgivne indtægt og formue — ved at henvende sig til skatteligningsmyndighederne, i København skattedirektoratet, for at få en afskrift af ægtemandens selvangivelse. Skattedepartementet har i 1948 udsendt et cirkulære, der pålægger myndighederne at efterkomme et sådant krav fra hustruen. Men jeg synes, det er en kunstig og utiltalende omvej på denne måde at opfylde hustruens naturlige krav om at få indsigt i hjemmets økonomi.

Jeg afventer nu med spænding finansministerens svar og håber, at det går ud på, at han ved meget snarlig fremsættelse af ligningsloven vil søge ændringer gennemført, så at også hustruen kan blive anerkendt som værdig til at underskrive selvangivelsen.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Medlemmer af folketinget Skytte, Bertel Dahlgaard, Jørgen Jørgensen (Lejre) og Steen har meddelt mig, at de ønsker mundtligt her i tinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring i lov nr. 188 af 28. maj 1952 om statstilskud til forbrugerpriserne på rugbrød og mælk.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 6. november, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i byggestøttelovgivningen (vedrørende hovedstadsområdet).

2) *Fortsættelse af første behandling af:*

Forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1953 til 31. marts 1954.

Mødet hævet kl. 14⁰⁰.